

го своего господаря, бѣха всегда злощастнаго. На послѣдокъ той развращенный рече царицу че не щеше да яде, ако бы да го не испудятъ отъ палата-та. Ето прочее злощастный изхварленъ на путя и понеже вси ся бояха да не бы прогнѣвили княза не рачи да го приѣмне никой. Премина ноцъ-та отъ горѣ на едно древо и мреше отъ студъ, и не имаше за вечера друго нищо, токмо мало хлѣбъ, кого бѣха му подали за милостиня. На утрѣ, рече въ себе си: Не искамъ да останемъ тука лѣнивъ искамъ да работимъ за да живѣемъ: дондеже буда доволянъ да поидемъ на брань. Помнимъ че самъ прочиталъ въ Исторіи, чи разни низски войны станаха велики владѣтели: негли получимъ и азъ това щастіе, ако бы да сохранимъ честь моя. Не имамъ ни отецъ ни матеръ: но Богъ е отецъ на сироты-те: той, кой ми даде за кормителница онаго женскаго лева, онъ не ще мя остави никогда. Слѣдъ тѣя злощастный востана и стори своя-та молитва: защо не ся минуваше никогда отъ да не моли Бога всяка сутрена, и всяка вечеръ, и моляйся сосъ очи наведени, и сосъ руцѣ крестосани, не си обращаще на само на татакъ глава-та.